

tænkningen i Gennemsnit for 577 Arbejdere, der har været der hele Aaret, 1,429 Kr., men den bliver 200 Kr. lavere eller 1,229 Kr., og det er dog en lille Forskel, naar man er saa langt nede, at man er betænkelig nær Sultegrænsen. Derved forrykkes alle de Tabeller, der er stillede op, hvor rigtige de i øvrigt kan være for Tallenes Vedkommende, thi Grundlaget er forkert. Det er nemlig den sammenlagte Aarsfortjeneste, som er al Fortjeneste. Paa samme Maade gaar det selvfølgelig med Timefortjenesten. Der er man kommet til det Resultat, at den skulde være 54,9 Øre, men naar de 14 pCt. drages fra og maa drages fra — det er 7,7 Øre —, bliver den ikke 54,9 men 47,2 Øre, og det er ogsaa en Forskel.

Saa sagde den højtærede Minister i Dag, og den Udtalelse forbavtede mig i høj Grad. Nu viser det sig her, at Timelønnen staaar paa Højde med den i det private Liv. Denne Udtalelse var naturligvis, det forudsætter jeg, baseret paa det Resultat, der er fremkommet i Betænkningen. Men der manglede en Ting: den højtærede Minister skulde have motiveret, at det han sagde, var rigtigt. Jeg forstaaer ikke, hvad den højtærede Minister støtter denne Udtalelse paa. Der er ikke her foretaget Spor af Sammenligning med Forholdene i det private Liv. Der er lagt en Statistik paa Tingets Bord, og der kommer fra Ministeren en Udtalelse som, at nu viser det sig, at Timelønnen staaar paa Højde med den, Arbejderne i de private Virksomheder har, men der kommer ikke Spor af Bevis derfor. Jeg har nok set, at der i de Breve, som følger med Betænkningen, omtales forskellige Bilag bl. a. ogsaa en Statistik fra Jernindustrien. Jeg kender den ikke. Det gaar altid saadan med de Ting, der kommer til et Udvalg her i Rigsdagen, at de saa at sige begravnes, de ses kun af det paagældende Udvalgs Medlemmer. I andre Forsamlinger, hvor man har med offentlige Forhold at gøre, bærer man sig i Regelen saadan ad, at naar Udvalget er færdigt, lægges Papirene frem for de andre Medlemmer, saa at de kan se, hvad der har staaet til Udvalgets Raadighed. Der kunde jo være enkelte, som havde Lyst til at se det. Saaledes havde jeg Lyst til at se disse Ting. Men det lader sig ikke gøre uden særlig Foranstaltning. Det er en Gang sagt, at hvis der kom noget ud fra Forsvarskommissionen, vilde det være ved en Forbrydelse. Det samme gælder Finansudvalget. Altsaa, vi almindelige dødelige er afskaarne fra at se de Bilag, der følger Ministerens Skrivelser, og jeg kan altsaa ikke sige, hvad de indeholder. Men jeg vil

opfordre den højtærede Minister til at erklære, hvorpaa han støtter den Paastand, at nu staaer Lønningerne ved Orlogsværftet paa Højde med Lønningerne i Privatlivet. Jeg mener, det er fuldstændig forkert. Jeg kan anføre, hvad f. Eks. Dansk Smede- og Maskinarbejderforbund siger om Lønningerne paa Orlogsværftet. Det siger, at Smedene derude paa Torpedoværkstedet f. Eks. har i Akkordbetaling i Almindelighed 52—53 Øre i Timen, paa Dagløn 47—48 Øre, men paa de private Værfter i tilsvarende Virksomheder er Daglønnen for de samme Folk 59 Øre pr. Time. Jeg kan ikke se, at den højtærede Ministers Udtalelse om, at Lønningerne nu staaar paa Højde med de private, har tilstrækkelig Grund at staa paa.

Saa henvises der i den sidste Betænkning ligesom i den forrige til de saakaldte Emolumenter, det vil sige Goder, som Arbejderne paa Orlogsværftet har, og man vil her ligesom tidligere lægge disse Goder til Lønnen, idet man mener, at det er nødvendigt for at finde den virkelige Løn. Efter min Mening er Emolumenterne ikke Goder, som man har Lov til at medregne, naar der er Spørgsmaal om Lønnen. Det er Ting, der er givet Arbejderne, fordi de har paataget sig faste Arbejderes Forpligtelser, og naar der i de ministerielle Skrivelser, som følger med Udvalgets Betænkning, henvises til forskellige Steder i den gamle Kommissionsbetænkning, har man glemt et Sted, som dog havde været nemt at tage med, det findes kun et Par Sider forud for det Nummer, man henviser til. Der staaer nemlig i Kommissionsbetænkningen af 4. Februar 1911: „Det vil selvfølgelig være nødvendigt at tilstaae de Arbejdere, der gives fast Ansættelse i Hæren, som Vederlag for de Forpligtelser, som de ved den faste Ansættelse paatager sig” — altsaa for de Forpligtelser, de paatager sig — „lignende Emolumenter som Flaadens faste Folk — Tillæg for 8 og 16 Aars Tjeneste, fri Lægehjælp, billigt Hospitalsophold for deres Familier m. v.” Altsaa, den gamle Kommission, som ikke efter det Indtryk, jeg har faaet af den, kunde siges at være overmaade velvillig stemt overfor Søværnets Arbejdere, erkender dog her, at Emolumenterne er noget, disse Arbejdere faar for de Forpligtelser, de paatager sig. Naar man paalægger Folk særlige Forpligtelser, har man sandelig ikke Lov til at regne den Betaling, som Emolumenterne tilsammen, beregnes til, som et Tillæg til deres Løn, der skal tages i Betragtning, naar der er Spørgsmaal om Lønforbedring.